

Man kan sige, at den eneste, der har overgået det, er hr. Villy Søvndal, som heldigvis også er i salen, for hr. Villy Søvndal sagde i sit mest positive, optimistiske øjeblik, som vi endnu har oplevet, at enhver i det her Folketing, der er i stand til at orientere sig, i virkeligheden ved, at man er i gang med de mest massive, sociale besparelser i 20 år. Alle ved det! Og, sagde hr. Villy Søvndal, det er da meningsløst at fastholde et billede, som alle ved ikke er et rigtigt billede.

Nu er det fremkaldt, nu er det kommet op her, hængt til tørre. Hvordan ser det billede så ud, som ikke er det retoriske i Folketingssalen, men virkelighedens billede fra 2002? Ja, det viser, at ikke alene har kommunerne brugt det beløb, der var aftalt med den tidligere regering, men de har brugt meget mere til vækst. Hvis man tager det foreløbige skøn over den samlede vækst, så er den på 1,6 pct. i 2002. Den var aftalt til 1 pct.

Da den nuværende regering tog over i november 2001, var der en forhandling med Kommunernes Landsforening, fordi der var en bekymring for, at den overskridelse, man allerede kunne se på budgetterne på daværende tidspunkt, i forhold til hvad man havde aftalt med den tidligere socialdemokratiske regering, var et problem. Derfor genåbnede man sine budgetter, ikke som et diktat, men af god vilje, fordi man vidste, at der ville være et problem, hvis man rent faktisk brugte de penge i 2002, som man havde lagt ind, for det niveau kunne ikke fortsætte over årene, den vækst kunne simpelt hen ikke finansieres. Derfor reducerede man helt frivilligt budgetterne med 440 mio. kr.

Det, der så nu er sket i det, vi kan se indtil videre, er, at godt nok reducerede man sine budgetter, man har bare overhovedet ikke fulgt dem. Man har ikke alene brugt de 440 mio. kr., man havde pillet ud, man havde brugt næsten lige så meget yderligere, altså næsten 800 mio. kr. mere end det, der lå i aftalen med den tidligere regering. Det var det, som hr. Ole Stavad sagde dengang »at overholde indgåede aftaler.« Det svarer altså til, at der er ansat ca. 8.000 mere i kommunal beskæftigelse i egentlige lønstillinger i 2002 end det, vi havde forventet. Det er altså det, man kalder nedskæringer.

Det gælder også i folkeskolen. Den tidligere regering havde en kommuneaftale om, at når nu elevtallet begynder at stige på folkeskoleområdet, så skulle man sikre sig, at der rent faktisk var tale om en mindre udgift pr. elev, fordi den gang elevtallet faldt, reducerede man ikke ud-

gifterne i takt med, at elevtallet faldt, man øgede den faktiske udgift pr. elev i folkeskolen, således at Danmark fik førerstillingen globalt med udgifter pr. elev i en offentlig skole.

Hvordan er det så gået, efter at den aftale er indgået af den tidligere regering om, at nu skulle realvæksten falde på folkeskoleområdet, når elevtallet steg? Ja, der er ikke engang tale om, at den er faldet, den er heller ikke uændret, men noget tyder på, at den er steget med lige knap 2 pct. pr. elev på 1 år, altså det stik modsatte resultat.

Så når man går og taler om, at der er skåret ned på folkeskolen, så har det været en retorik bundet op på en aftale, man havde med KL, men fakta er, at man har brugt flere penge og har gjort det endnu dyrere pr. elev. Opgaven at reducere den udgift, man havde som efterslæb efter elevtallets fald, er ikke lykkedes.

Må jeg også sige, at det, vi kan se på ældreområdet, det har jo også været nævnt, er, at i de skøn, der ligger, er der det løft på ældreområdet på ca. 0,5 mia. kr., som regeringen ønskede i de penge, vi tilførte, og hvor vi godt vidste, at i 2002 kan det godt være, at man skulle bruge penge på at ændre på det, man måske skulle have gjort i forvejen, nemlig at vi lavede kvalitet og sikkerhed omkring tildeling af hjemmehjælp. Men for efterfølgende år ved vi, at det er vedvarende beløb, som er tilført det kommunale område.

KL 11.10

Sundheden: Man kan ikke tale dårligt om de milliardtilførsler, der var, hvor vi jo yderligere tilførte 1,5 mia. kr., altså mere end det, man egentlig kunne bruge i 2002, og jeg går ud fra, at alle jubler og klapper over, at vi endelig har fået greb om ventelisterne således, at hvor der tidligere var en lind strøm af klager fra patienter, der ikke kunne blive behandlet, eller fra folk, der skulle være patienter, får vi stort set ikke nogen.

Nu er det folk, der selv vælger at vente på en behandling, selv om de egentlig kunne få tilbuddet; det ser vi på store områder. Men jeg går altså ud fra, at der er en fælles jubel over det, som regeringen i samarbejde med Dansk Folkeparti har fået gennemført.

Så jeg vil gerne sige, at det, der nu ligger forude, er altså stadig ikke nedskæringer, men det er en opgave, der er lidt vanskeligere, end vi har set tidligere, for vi har været vant til en metode, hvor vi – på trods af at vi i Danmark, måske i konkurrence med Sverige, tilhører den befolkning på Jorden, der tildeler sig selv flest offentli-